

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/88/2019
Identifikačné číslo spisu: 7019200096
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7019200096.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu: JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobkyne B. F., bytom Q. O., Č. XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Szárszoi, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Michalovce, IČO: 47 236 183, proti žalovanému Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. UPS/US1/SSZODAOTPSP1/BEZ/2017/8485, 2017/11288 zo dňa 16.01.2017, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sa/2/2019 zo 07.03.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 4Sa/2/2019 zo 07.03.2019 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. UPS/US1/SSZODAOTPSP1/BEZ/2017/8485, 2017/11288 zo dňa 16.01.2017 (ďalej len preskúmané rozhodnutie) ako aj rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce č. 50/2013 zo dňa 24.05.2013 (prvostupňové rozhodnutie) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu práce sociálnych vecí a rodiny, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobkyne o príspevok na dochádzku za prácou.

2. Krajský súd rozsudkom č. k. 4Sa/2/2017-31 z 27.04.2017 zrušil preskúmané aj prvostupňové rozhodnutie z dôvodu, že v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa bola vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom vzniku pracovného pomeru, t. j. 01.04.2013. Týmto dňom splnila hmotnoprávne podmienky na priznanie príspevku na dochádzku za prácou podľa § 53 ods.1 zákona o službách v zamestnanosti v znení platnom do 30.04.2013, v dôsledku čoho bola oprávnená požiadať o priznanie tohto príspevku v lehote do 6 mesiacov od nástupu do zamestnania. Táto lehota má hmotnoprávny charakter, v dôsledku čoho dňom splnenia zákonných podmienok pre vznik nároku na predmetný

príspevok žalobkyni vzniklo právo požiadať o jeho priznanie. Na rozhodovanie o žiadosti žalobkyne o priznaní príspevku na dochádzku za prácou mal žalovaný použiť právnu úpravu platnú ku dňu vzniku práva žalobkyne na priznanie predmetného príspevku, t. j. zákon o službách v zamestnanosti v znení platnom do 30.04.2013. Pokiaľ žalovaný pri rozhodovaní o žiadosti žalobkyne aplikoval ustanovenie § 53 ods. 1 zákona o službách v zamestnanosti v znení účinnom od 01.05.2013, konal tak v rozpore s princípom zákazu retroaktivity, čo je nezlučiteľné s princípom právneho štátu zakotveného v článku 1 ods. 1 Ústavy SR.

3. Na základe kasačnej sťažnosti podanej žalovaným Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 9Sžsk/76/2017 - 63 zo dňa 12.12.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sa/2/2017-31 z 27.04.2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že sa nestotožňuje s právnym záverom krajského súdu, podľa ktorého žalovaný mal použiť právnu úpravu platnú ku dňu vzniku práva žalobkyne na priznanie príspevku na dochádzku, teda zákon o službách zamestnanosti v znení účinnom do 30.04.2013. Kasačný súd poukázal na to, že v prípade zákona č. 96/2013 Z.z. platného od 23.04.2013, účinného od 01.05.2013, ktorým sa novelizoval zákon č. 5/2004 Z.z. išlo o nepravú retroaktivitu, ktorá je zlučiteľná s princípmi právneho štátu.

4. Po vrátení veci krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 4Sa/2/2019 zo 07.03.2019, ktorým žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku uviedol, že s prihliadnutím na právny názor kasačného súdu dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

5. Z administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že žalobkyňa žiadosťou zo dňa 02.05.2013 doručenou žalovanému dňa 24.05.2013 požiadala o poskytnutie príspevku na dochádzku za prácou v zmysle § 53 zákona č. 5/2004 Z.z., súčasne predložila pracovnú zmluvu zo dňa 28.03.2013 a potvrdenie zamestnávateľa T-Systems Slovakia, s.r.o., Žriedlová 13, Košice, podľa ktorých pracovný pomer u uvedeného zamestnávateľa žalobkyni vznikol dňom 01.04.2013.

6. Krajský súd poukázal na názor kasačného súdu v zrušujúcom rozsudku, podľa ktorého nárok žalobkyne na priznanie príspevku na dochádzku vznikne až po naplnení všetkých zákonných náležitostí uvedených v § 53 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z., ale len v prípade v čase podania žiadosti. Žalobkyňa však žiadosť v zákonnej lehote 1 mesiac od nástupu do zamestnania, teda v prípade žalobkyne do 01.05.2013, nepodala. Ak by žalobkyňa podala žiadosť o tento príspevok do 30.04.2013, jej žiadosť by sa posúdila podľa predpisu účinného do tohto dňa, pretože to vyplýva z prechodného ustanovenia § 72t ods. 8 k zákonu č. 5/2004 Z.z. Nová právna úprava vykonaná zákonom č. 96/2013 Z.z., ktorá bola účinná od 01.05.2013 a ktorou bol novelizovaný zákon č. 5/2004 Z.z. nezasahovala do už existujúcich práv na príspevok na dochádzku za prácou, ale menila proces uplatnenia týchto práv. V tomto prípade išlo o nepravú retroaktivitu, ktorá je zlučiteľná s princípmi právneho štátu.

7. V súlade so záväzným právnym názorom kasačného súdu správny súd uzatvára, že žalobkyni nevznikol nárok na priznanie príspevku na dochádzku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. účinného od 01.05.2013 z dôvodu, že žalobkyňa písomne požiadala o priznanie tohto príspevku po uplynutí jedného mesiaca od nástupu do zamestnania. Žalobkyňa bola vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu podľa § 36 ods. 1 písm. a/ zákona o službách v zamestnanosti dňom vzniku pracovného pomeru, t. j. 01.04.2013 a o príspevok na dochádzku za prácou požiadala žiadosťou až 24.05.2013. Žalobkyňa teda nesplnila jednu zo zákonných podmienok pre vznik nároku na príspevok na dochádzku.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť žalobkyňa z dôvodu, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h) SSP).

9. Sťažovateľka vyčíta krajskému súdu, že sa vôbec nevysporiadal so žalobnými námietkami. Predovšetkým poukázala na to, že v rozpore s názorom najvyššieho súdu žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia opätovne považuje za správny postup úradu práce aj stanovisko Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, podľa ktorého odvolanie je potrebné vybaviť ako sťažnosť a nie ako rozhodnutie v správnom konaní. Ďalej uviedla, že dňa 06.05.2013 odniesol manžel sťažovateľky už vyplnené tlačivá pracovníčke, ktorá mu oznámila, že podľa nového zákona žiadosť už nemôže prijať. Správne orgány sú povinné poskytovať pomoc a poučenia, aby účastníci pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu. Podľa sťažovateľky má úrad vedieť a sledovať novely a upozorniť na pripravovanú novelu. Ďalej sťažovateľka namietala, že žalovaný nepreskúmal, či prvostupňové rozhodnutie má základné náležitosti a nezákonne predlžoval správne konanie.

10. Nesprávne právne posúdenie sťažovateľka videla v tom, že krajský súd na zistený skutkový stav neaplikoval § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), podľa ktorého sú správne orgány poskytovať účastníkom poučenie o ich právach, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli ujmu. Krajský súd neaplikoval na skutkový stav § 19, § 46 a § 47 Správneho poriadku, keď neprihliadol na skutočnosť, že úrad 06.05.2013 odmietol prijať žiadosť sťažovateľky a nevydal o tom rozhodnutie, a tiež na to, že preskúmané rozhodnutie vôbec nemá náležitosti. Krajský súd podľa sťažovateľky nesprávne neaplikoval § 49 ods. 1 Správneho poriadku, keď nevzal do úvahy, že žalovaný nezákonne predlžil odvolacie konanie.

11. Sťažovateľka nesúhlasila s tým, že novší zákon môže pôsobiť retroaktívne na právny nárok, ktorý vznikol 01.04.2013, a preto krajský súd nesprávne vec posúdil ak neaplikoval čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Taktiež poukázala na skrátenie 15 dňovej lehoty na oboznámenie sa so zákonom. Vyčítala krajskému súdu, že v odôvodnení neuviedol závažné dôvody všeobecného záujmu, neposúdil akceptovateľnosť legislatívnej zmeny, nebral do úvahy, či prijatím novej právnej úpravy dôjde k zhoršeniu doterajšej právnej pozície sťažovateľky a rozporu s princípom ochrany jej legitímnych očakávaní, čím zároveň založil aj nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia.

12. Podľa sťažovateľky sa krajský súd odklonil aj od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Poukázala na rozsudok, kde najvyšší súd vyslovil, že súd pri hľadaní spravodlivosti nie je za každých okolností viazaný doslovným znením právnej normy. Žiadala zrušiť preskúmané aj prvostupňové rozhodnutie a vrátiť vec prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie.

13. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný konštatoval, že v postupe krajského súdu nie sú nedostatky procesného charakteru, ani právneho posúdenia v merite veci a ani odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Krajský súd rešpektoval právny názor kasačného súdu ohľadom merita veci, ktorý má pre neho záväzný charakter. Žiadal kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 492 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná, a preto je potrebné ju podľa ustanovenia § 461 SSP zamietnuť.

15. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. účinného do 30.04.2013 príspevok na dochádzku za prácou (ďalej len „príspevok na dochádzku“) poskytuje úrad mesačne na úhradu časti cestovných výdavkov na dochádzku z miesta trvalého pobytu alebo z miesta prechodného pobytu zamestnanca do miesta výkonu zamestnania uvedeného v pracovnej zmluve a späť alebo na úhradu časti cestovných výdavkov na dochádzku z miesta trvalého pobytu alebo z miesta prechodného pobytu občana do miesta prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti a späť. Príspevok na dochádzku sa poskytuje občanovi, ktorý bol uchádzačom o zamestnanie vedeným v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej tri mesiace, ak bol vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu podľa § 36 ods. 1 písm. a) alebo b) a ak o tento príspevok požiada písomne. O príspevok na dochádzku môže občan požiadať najneskôr do šiestich mesiacov od nástupu do zamestnania alebo od začatia prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti.

16. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. účinného od 01.05.2013 úrad poskytuje mesačne príspevok na dochádzku za prácou (ďalej len „príspevok“) na úhradu časti cestovných výdavkov na dochádzku z miesta trvalého pobytu alebo z miesta prechodného pobytu do miesta výkonu zamestnania uvedeného v pracovnej zmluve a späť zamestnancovi, ktorý bol uchádzačom o zamestnanie vedeným v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej tri mesiace a ktorý bol vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu uvedeného v § 36 ods. 1 písm. a), ak o príspevok písomne požiada najneskôr do jedného mesiaca od nástupu do zamestnania. Príspevok sa môže opätovne poskytnúť po uplynutí dvoch rokov od ukončenia obdobia jeho poskytovania.

17. Podľa § 72t ods. 8 zákona č. 5/2004 Z.z. pri poskytovaní príspevku na dochádzku za prácou podľa § 53 na základe žiadosti podanej pred 1. májom 2013, sa postupuje podľa predpisov účinných do 30. apríla 2013.

18. Sťažovateľka v podanej kasačnej sťažnosti namietala vady správneho konania, na ktoré podľa jej názoru krajský súd neprihliadol a nevysporiadal sa s nimi. Konkrétne namietala, že žalovaný nezákonne predĺžil odvolacie konanie, prvostupňové rozhodnutie nemá náležitosti vyžadované zákonom, v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný vyslovil nesprávny záver, že jej podanie bolo potrebné posúdiť ako sťažnosť, správny orgán ju neupozornil na chýbanú novelu zákona napriek povinnosti poučiť ju o jej právach a neprijal jej podanie zo 06.05.2013. Nevysporiadanie sa s týmito námietkami považuje tak za dôvody nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, ako aj dôvody nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Kasačný súd poukazuje na ust. § 191 ods.1 písm. g) SSP, v zmysle ktorého správny súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, ak došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. Nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia, aj keď je nepochybne nesprávnym postupom správneho orgánu, nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutia žalovaného. Nové konanie by nevedlo z tohto dôvodu k inému výsledku. Rovnako ani prípadné vady prvostupňového rozhodnutia nie sú dôvodom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia, ak boli v rámci odvolacieho konania odstránené. Prvostupňové konanie spolu s odvolacím konaním tvorí jeden celok a je potrebné ich ako jeden celok posudzovať.

20. Námietku žalobkyne ohľadom konštatovania žalovaného v odôvodnení rozhodnutia, že jej podanie je potrebné posudzovať ako sťažnosť, kasačný súd taktiež nepovažuje za dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný poukazuje na názor v stanovisku Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky k upozorneniu prokurátora, že podanie bolo potrebné posúdiť ako sťažnosť. V konaní však nie je sporným, že o odvolaní žalobkyne zo 06.06.2013 bolo (po postúpení veci súdom) rozhodnuté v rámci odvolacieho. Preto je takéto konštatovanie žalovaného v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia irelevantné a nadbytočné, čo však samo o sebe nie je vadou, ktorá by mala za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

21. Sťažovateľka považuje za porušenie svojich práv to, že ju správny orgán neupozornil na pripravovanú novelu zákona. Je pravdou, že správne orgány sú povinné poskytovať účastníkom pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Takáto povinnosť však podľa kasačného súdu nezahŕňa iniciatívne oslovovanie potencionálnych účastníkov administratívneho konania - budúcich žiadateľov, predovšetkým v čase, keď novela právneho predpisu nie je účinná. Kasačný súd v pôvodnom zrušujúcom rozsudku uviedol, že postup zákonodarcu v tomto prípade, ktorým skrátil legisvakantnú lehotu z 15 dní na 8, nepovažuje za vhodný a z hľadiska poznateľnosti práva účastníkmi ako aj správnymi orgánmi, ktoré novelizované ustanovenie aplikujú v praxi, za žiaduci. Avšak vzhľadom na to, že napriek nevhodnosti postupu pri novelizácii zákona, predmetné ustanovenie nepovažuje za protiústavné, nie je možné naň neprihliadať.

22. V súvislosti s odmietnutím žiadosti žalobkyne dňa 06.05.2013 prvostupňovým správnym orgánom

kasačný súd uvádza, že posúdenie tejto otázky neovplyvňuje záver o oneskorene podanej žiadosti. Ak by aj žalobkyňa podala žiadosť dňa 06.05.2013 osobne na úrade, išlo by rovnako o oneskorené podanie vzhľadom na to, že lehota na podanie žiadosti uplynula 01.05.2013. Riešenie tejto otázky preto nie je relevantné pre rozhodnutie vo veci. Relevantnou pre posúdenie nároku žalobkyne bola otázka, či lehota na podanie žiadosti o predmetný príspevok vzhľadom na zmenu právneho predpisu uplynula 01.05.2013 alebo až 01.10.2013 v zmysle skôr platnej právnej úpravy.

23. Druhá kategória námietok sťažovateľky sa týkala právneho posúdenia retroaktivity prijatej novely ust. § 53 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z., skrátenia legisvakanej lehoty a porušenia princípu legitímnych očakávaní. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie v tejto veci č. k. 9Sžsk/76/2017 z 12.12.2018, v ktorom sa kasačný súd vysporiadal s otázkou retroaktivity. V uvedenom rozsudku kasačný súd uviedol: „K otázke retroaktivity kasačný súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 4 Cdo 98/2010, podľa ktorého k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (PL. ÚS 16/95). Nie každá retroaktivita je však nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť (retroaktivita) právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu právneho štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Pri pravej retroaktivite zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu. O pravú retroaktivitu ide napr. vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. V dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť (skôr, než začal existovať).

Pri nepravnej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúca nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy.

O nepravú retroaktivitu šlo aj v prípade zákona č. 96/2013 Z.z., platného od 23.04.2013, účinného od 01.05.2013, ktorým sa novelizoval zákon č. 5/2004 Z.z. Nová právna úprava nezasahovala do už existujúcich práv na príspevok na dochádzku za prácou, ale menila proces uplatnenia týchto práv. Vzhľadom na skutočnosť, že nepravá retroaktivita je zlučiteľná s princípmi právneho štátu, nepovažoval kasačný súd túto zákonnú úpravu za protiústavnú a dospel k záveru o nevyhnutnosti riadiť sa ňou.

Pokiaľ žalobkyňa namietala skrátenie legisvakačnej lehoty zákonodarcom zo všeobecných 15 na 8 dní, kasačný súd takúto situáciu považuje za nevhodnú a z hľadiska poznateľnosti práva za nežiaducu, keďže však, ako už uviedol, nedospel k záveru o protiústavnosti predmetného ustanovenia, bol ním pri svojom rozhodovaní viazaný.“ Uvedeným záväzným právnym názorom sa riadil aj krajský súd, ktorý v odôvodnení napadnutého rozsudku naň poukázal. Nie je preto dôvodná námietka žalobkyne, že krajský súd sa jej námietkou nezaoberal.

24. Zároveň k námietke nepreskúmateľnosti kasačný súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, v ktorom ústavný súd vyslovil, že „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“ Rozsudok krajského súdu napadnutý kasačnou sťažnosťou objasňuje skutkový a právny základ prejednávanej veci, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, ako tvrdí sťažovateľka.

25. V závere kasačnej sťažnosti sťažovateľka uviedla ako dôvod podania kasačnej sťažnosti odklon od ustálenej judikatúry s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúce sa ústavne konformnej interpretácie právnych noriem. Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 274/07 z 11. októbra 2007: „orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve, sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narúšala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy“. V uvedenom rozhodnutí ústavný súd poukazuje na oprávnenie správnych súdov odstraňovať nedostatky zákonnej úpravy, teda vyplňať tzv. pravé či nepravé medzery v práve. Aby mohlo byť využité toto oprávnenie, musí však existovať medzera v práve, ktorú treba výkladom vyplniť. Súd nie je oprávnený odmietnuť aplikovať jasné a vnútorne nerozporné ustanovenie zákona. Takýmto spôsobom by došlo k porušeniu trojdelenia štátnej moci a všeobecný súd by sa stal de facto negatívnym zákonodarcom, čo je v právnom štáte neprípustné. Takéto oprávnenie má za istých okolností ústavný, nie však všeobecný súd. Ust. § 53 ods. 1 v spojení s § 72t ods. 8 zákona č. 5/2004 Z.z. účinného od 01.05.2013 (v čase rozhodovania o žiadosti žalobkyne) nemožno považovať za nejasné ani vnútorne rozporné a nemožno preto jeho aplikáciu svojvoľne vylúčiť.

26. Vzhľadom na uvedené dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne v prejednávanej veci nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol.

27. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, a účastníkom nepriznal náhradu trov konania, pretože sťažovateľka v konaní nebola úspešná a žalovanému nárok na náhradu trov v zásade neprináleží.

28. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.